U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. M. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2008, č. j. OAM-601/VL-18-11-2008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 8. 2010, č. j. 61 Az 69/2008 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 3. 9. 2008, č. j. OAM-601/VL-18-11-2008, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Na základě podané žaloby Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, www.nssoud.cz, podle kterého je správní orgán v případě, že rozhodl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, povinen vypořádat se v odůvodnění s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný ve správním řízení správně zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, neboť u něj byly naplněny všechny tři podmínky třístupňového testu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 24/2008), avšak v odůvodnění svého rozhodnutí se nevypořádal s otázkou možného udělení doplňkové ochrany.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel brojí proti povinnosti uložené krajským soudem, aby v rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zkoumal naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel je přesvědčen, že taková povinnost je v rozporu se zákonným ustanovením, ba dokonce v rozporu se

smyslem a účelem institutu zjevně nedůvodných žádostí. Povinnost zkoumat existenci vážné újmy ukládá zákon o azylu správnímu orgánu jen v případě postupu dle § 16 odst. 1 písm. e) a f). Stěžovatel navíc poukázal na rozpornou judikaturu k této otázce, přičemž rozkol byl podle něj identifikován i Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 2. 9. 2009, č. j. 4 Azs 51/2009 - 65. V současné době se touto problematikou zabývá rozšířený senát pod sp. zn. 7 Azs 6/2010. Nadbytečnost posuzování doplňkové ochrany v případě uvedeného žadatele o mezinárodní ochranu podle něj vyplývá i z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 3 Azs 32/2009 - 44.

Nepřípustnou retroaktivitu spatřuje stěžovatel v tom, že soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, neboť správní rozhodnutí bylo vydáno již dne 3. 9. 2008, tedy dříve, než byl tento rozsudek vydán.

Stěžovatel je toho názoru, že jeho kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se v daném případě jedná o právní otázku, která dosud není plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, navíc se kasační stížnost dotýká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně a samotným Nejvyšším správním soudem byl konstatován judikatorní rozkol. Judikaturou dosud nebyla řešena situace, kdy o vyhoštění a o možné hrozící újmě cizince v zemi původu rozhodl soud v rámci trestního řízení, nikoliv policie vázaná závazným stanoviskem Ministerstva vnitra. V případě aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu pak podle stěžovatele pojmově nepřichází v úvahu zkoumání doplňkové ochrany, neboť existence důvodů pro aplikaci § 14a zákona o azylu vylučuje řešení případu podle § 16 odst. 2. Pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že se po něm požaduje, aby zohlednil judikaturu, která v době jeho rozhodování neexistovala.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Důvody, které v tomto ohledu stěžovatel přednesl, neshledal Nejvyšší správní soud dostačujícími. Situace, která je aktuálně předmětem posouzení rozšířeným senátem ve věci sp. zn. 7 Azs 6/2010, je totiž poněkud odlišná od té ve zde souzeném případě. Ve věci

sp. zn. 7 Azs 6/2010 se žalobce v žalobě nedomáhal aplikace § 14a zákona o azylu na svůj případ, a sedmý senát proto předložil rozšířenému senátu otázku, zda má krajský soud *ex offo* povinnost dovodit nepřezkoumatelnost rozhodnutí Ministerstva vnitra jen proto, že se ministerstvo nezabývalo v případě rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1, 2 zákona o azylu, s výjimkou rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) a f) cit. zákona, splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V nyní souzené věci se však žalobce domáhal v žalobě aplikace § 14a zákona o azylu, a proto byl pro krajský soud závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78. K odlišnosti mezi oběma případy srov. rovněž rozsudek ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 - 82.

Nepřípadným shledal Nejvyšší správní soud rovněž názor stěžovatele týkající se „retroaktivity“ judikatury Nejvyššího správního soudu. Na judikaturu soudů totiž nelze podle jeho názoru aplikovat pravidla týkající se pravé či nepravé retroaktivity zákona. Judikatura je pouze interpretací právního předpisu, a má se proto naopak za to, že předpis platil od počátku (od nabytí své účinnosti) tak, jak byl soudem následně vyložen.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu